

Урок історії

Голодомор 1921 -1922 рр.

У 1920 році а особливо в 1921 була страшна посуха переважно у степовій частині України та в степовій частині Росії. Це спричинилося до неврожаю.

Колиб Україна була самостійною державою , колиб вона могла сама розпоряджатися своїми харчовими запасами та колиб вона могла купувати собі за кордоном харчові продукти , то не має сумніву , що цей неврожай не перетворився б на страшну трагедію для її населення. Харчових запасів що їх мала Україна та тої допомоги , яку їй безперечно пощастило здобути за кордоном , вистачило б , щоб прожити неврожай 1921 р.

Московський більшовицький уряд , справжній господар на Україні , наклав на неї великий продподаток у кількості 117 мільонів пудів зерна. Та кількість вистачила б Україні на 4-5 місяців прохарчування. Продподаток стягувано масою надісданих на Україну озброєних військових загонів – *продотрядов*.

Кількість голодуючих у 1922 р. Досягла десяти мільонів людей. Окупаційна влада на Україні продовжувала забирати хліб і вивозила його на Московщину. Транспорти харчових продуктів заладовані в Києві та Полтаві , мусіли їхати сотні кілометрів , щоб доїхати до голодуючих над Волгою , замість того , щоб їх перевезти недалеко в губерні Одеську та Миколаївську , де тоді лютував голод.

Окупаційна влада , не зважаючи на катастрофічний стан урожаю на Україні продовжувала грабування хліба , усіма способами старалася приховати від закордону жахливе становище на Україні і усю допомогу голодним , що надходила із закордону , спрямовувала до голодних районів Росії. Представнткт російського уряду рішуче домагалися від американців , щоб вони зосередили свою допомогу виключно над Волгою. Влада активно знищила всяку найменшу змогу зв”язку між Україною та Америкою. Таким чином окупанти намагалися загостренням голодової кризи винищити маси людей та зломити непокірний дух народу.

„ Населення втративши гідність людини , сходить до становища звірини і враз із здичавілими від голоду собаками починає гризти людські трупи. Трупоїдство переходить у людоїдство , при чому жертвами падають у першу чергу діти ” (*Пролетарій* , ч. 48 за 1922 р.) .

„З Марюполя повідомляють , що у повітовий виконком доставлено декілька дитячих голів , поназбираних у різних волостях повіту ... ” (*Комуніст* за 16 лютого 1922 р.) .

„З Марюполя 11.02.1922 телеграфують , що на тлі голоду трапляються випадки божевілля. У селі Морському колоніст – німець відрубав голову своїй десятимісячній дитині , яку потім спечено та її їла ціла родтна ” (*Комуніст* , ч. 38 за 1922 р.) .

„Середня кількість смертних випадків щоденно в Бердянському становить число до 130. Шостого квітня було змобілізоване все чоловіче населення для риття ям. У братську могилу ч. 1 покладено 1749 трупів , у могилу ч. 2 – 1329 , у могилу чю 3 – 1079 , у могилу чю 4 – 479 трупів. Але всіх не поховали” (*Пролетарська Правда* , за 9.05.1922 р.).

Це лише випадкові деталі , які дають цідковиту можливість уявити собі , що робилося тоді в Степовій Україні в наслідок голоду.

Штучний голод 1932-1933 рр.

З другої половини 1929 р. Політбюро Росії на чолі зі Сталіном та залежний від нього окупаційний ур”яд в УСРР взяли курс на знищення одноосібних господарств та на створення колгоспів. В них селяни перестануть бути власниками , а стануть лише робітниками без жодної персональної власності. Там їх легше можна *вишколювати* та робити покірливими. Колгоспи мали об’єднувати від 100 до 400 господарств , якими мали заряджувати комуністичні урядники при співдії НКВД та його агентів звербованих із самих селян. Створення колгоспів мало полегшити майже зовсім безкоштовне вивласнення державним апаратом ССРСР продуктів сільського господарства. Перетворення селянина на цілком залежного від комуністичної адміністрації колгоспу робітника – дасть змогу безвідмовно використовувати його робочу силу за вказівками партії та ур”яду.

В 1932 році половина селянства була вже у колгоспах а друга половина міцно протиставилася процесові колективізації. Щоб зломити карк цій другій половині противників селянства , Сталін задумав створити штучний голод. Був він організований не на великоруській території , а на територіях інших народів – на Україні , на Кубані , Узбекістані , де народи намагались вирватися з московської політичної *опіки* та колоніального економічного визиску.

Першим кроком у творенні голоду була заборона Комісаріатом Зовнішніх Справ їздити журналістам в Україну та Північний Кавказ. Всі сили зосереджено на тому , щоб вивозити хліб із території України. Відрізано доступ до хліба навіть тим селянам , що працювали у колгоспах. Пляни хлібоготівлі затвердили Центральний Комітет Партії Большевиків і уряд – Совет Народних Комісарів у Москві. На початку серпня 1932 р. Видано карний закон *про охорону соціалістичної власності*. За цим законом передбачена кара навіть за збирання колосків на полі до 10-тьох років ув”язнення. Хлібосховища , в яких зберігався зібраний хліб , охоронялися посиленою озброєною вартою із собаками , що на ланцюгах бігали навколо огорож з колючого дроту. У Москві та Ленінграді були створені бригади комуністів і кинуті на Україну для переведення хлібозаготівлі. Хліб збирали з-рід молотарки. Спеціально створені бригади з комуністичного активу ходили по хатах і відбирали хліб у селян , який вони одержали як плату за працю в колгоспах. Забирали хліб навіть посаджений пектися до печі.

Коли надійшла весна 1933 року , то виявилось , що на селі нікому було рпацювати. Одні повмирали , інші були голодні і знесилені. Щоб допомогти знесиленим засівати землю , партія і уряд протягом весни і літа кинули на село тисячі міських робітників і службовців , які часто поняття не мали про ту роботу – часом виконували замість бур’яну – буряки. Селяни далі вмирали з голоду а мобілізовані партійці з Москви *законно* відбирали хліб в селян. Цей жахливий погром , здійснюваний пляново державним апаратом спричинився до страшного голоду , якого Україна до цих пор не зазнала. Люди по селах поїли собак і кішок. Їли полову і листя. Товкли в ступах неїстимі сухі качани кукурудзи , давно очищені від зерна і пекли з того т.зв. *перепічки*. Від голоду вмирали не тільки окремі родини , але і цілі села. Видко було і такі картини : згорблена і спухша жінка везе на тачці свого померлого з голоду чоловіка , а його голі ноги волочаться по дорозі. Голодні нишпорили по смітниках , шукаючи якихось харчових покидьків , але їх там не було. Іноді конаючим від голоду , окупанти робили останню ласку і впорскували їм морфій , щоб прискорити смерть. Десятки тисяч напівбожевільних від голоду матерей , дібравшись до міста підкидали своїх дітей лишаючи їх на поталу. Страшні муки спричинилися до поїдання трупів.

Змальовані жахливі картини голоду штучно створеного московською владою на Україні підтвердили масовими демонстраціями у 1948 р. Тисячі втікачів – наочних свідків у містах Західньщі Німеччини. Продемонстрували вони перед світом свій протест проти безкарності організаторів страшного народобивства , здійсненого на українському народі.

Виготовив - о. Роман Малиновський